ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 12 JULI 1979 [1]

Maggi GmbH
tegen Hauptzollamt Münster
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Münster)

„Actief veredelingsverkeer — monetaire compenserende bedragen"

Zaak 260/78

Samenvatting

Landbouw — Monetaire compenserende bedragen — Toepassing door de Lid-Staten — Vrijstelling op grond van een stelsel van actieve veredeling — Ontoelaatbaarheid.
(Verordening nr. 1380/75 van de Commissie)

De bepalingen van verordening nr. 1380/75 van de Commissie houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen, moeten aldus worden uitgelegd, dat een Lid-Staat uit een andere Lid-Staat ingevoerde waren die zich aldaar in het vrije verkeer bevonden, niet op grond van nationale bepalingen inzake actieve veredeling mag vrijstellen van de monetaire compenserende bedragen in het intracommunautaire handelsverkeer.

In zaak 260/78,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Münster, in het aldaar aanhangig geding tussen

MAGGI GMBH

en

HAUPTZOLLAMT MÜNSTER,

1 — Procestaal: Duits.

ondersteund door OBERFINANZDIREKTION MÜNSTER, interveniënte,

om een prejudiciële beslissing over de vraag of het verenigbaar is met het gemeenschapsrecht dat een Lid-Staat in het kader van de regeling inzake actief veredelingsverkeer waren die zich in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer bevinden, vrijstelt van monetaire compenserende bedragen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, kamerpresident, M. Sørensen en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl

griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoekster in het hoofdgeding importeerde regelmatig suiker uit Frankrijk in Duitsland, verwerkte die in opdracht van een Franse klant in soepbereidingen en voerde de aldus vervaardigde produkten uit naar Frankrijk en België.

Op haar verzoek om vrijstelling van suikeraccijns („Zuckersteuer") en monetaire compenserende bedragen, verkreeg verzoekster in het hoofdgeding bij beschikking van verweerder van 9 januari 1974 een doorlopende vergunning om gebruik te maken van de regeling „actieve veredeling" (verwerking van produkten onder douanetoezicht) voor het mengen en verpakken van witte suiker voor de vervaardiging van soepbereidingen. Bij beschikking van 20 januari 1975 werd de vergunning door verweerder weer ingetrokken op grond dat zij niet meer nodig was: ingevolge de Duitse verordening betreffende vrijstelling van de suikeraccijns („Zuckersteuerbefreiungsordnung") was het immers mogelijk ingevoerde suiker die ter vervaardiging van exportwaren was bestemd, van de suikeraccijns vrij te stellen, terwijl de regeling „actieve veredeling" niet bedoeld was als vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen.

Nadat haar administratief beroep tegen laatstbedoelde beschikking door de Oberfinanzdirektion München (interveniënte) was verworpen, wendde verzoekster zich tot het Finanzgericht Münster.

2. Bij beschikking van 6 oktober 1978 heeft het Finanzgericht Münster de procedure geschorst en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 EEG-Verdrag verzocht om een prejudiciële uitspraak over de volgende vragen:

„1. Was het op 8 september 1975 in beginsel met het gemeenschapsrecht, en wel met name met verordening (EEG) nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 (PB L 106 van 1971, blz. 1) en verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 (PB L 139 van 1975, blz. 37) verenigbaar, dat een Lid-Staat van de Gemeenschap — in haar oorspronkelijke samenstelling — op grond van zijn eigen voorschriften betreffende het actieve veredelingsverkeer (in casu: paragrafen 47 e.v. van het Zollgesetz van de Bondsrepubliek Duitsland juncto paragraaf 2, lid 1, van het Abschöpfungserhebungsgesetz van 1962) in het handelsverkeer binnen de Gemeenschap waren die zich in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer bevonden en waarover naar gemeenschapsrecht bij invoer monetaire compenserende bedragen moeten worden geheven, van deze compenserende bedragen vrijstelt op voorwaarde dat de waren in de invoerende Lid-Staat niet in het vrije verkeer worden gebracht, doch onder toezicht van de douane worden verwerkt en als bestanddeel van andere waren wederom naar het land van herkomst dan wel naar een andere Lid-Staat worden uitgevoerd?

2. Zo ja, was de vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen ook met het gemeenschapsrecht verenigbaar, wanneer het nationale recht (in casu: paragraaf 47, lid 2, van het Duitse Zollgesetz) ze afhankelijk stelt van een prealabele discretionaire beslissing van de douane betreffende de betrouwbaarheid van degene die tot veredeling overgaat?

3. Zo ja, was de vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen ook met het gemeenschapsrecht verenigbaar, wanneer het nationale recht (in casu: paragraaf 48, lid 2, van het Duitse Zollgesetz) ze afhankelijk stelt van een prealabele afweging — door de douane — van de belangen van degenen die tot veredeling overgaan, tegen die van de binnenlandse fabrikanten van het land van invoer?"

3. Blijkens de beschikking van het Finanzgericht heeft verzoekster in het hoofdgeding aangevoerd, dat uit de in de beschikking van de Oberfinanzdirektion genoemde verordening nr. 1463/73 van de Commissie van 30 mei 1973 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de compenserende bedragen (PB L 146 van 1973, blz. 1), en uit de daarvoor in de plaats gekomen verordening nr. 1380/75 niet kan worden afgeleid dat in de intracommunautaire handel het actieve veredelingsverkeer geen grond kan opleveren voor vrijstelling van monetaire compenserende bedragen. De principiële toelaatbaarheid van het actieve verede-

lingsverkeer binnen de oorspronkelijke Lid-Staten van de Gemeenschap volgt reeds uit verordening nr. 1515/74 van de Commissie van 18 juni 1974 inzake de toepassing van de regeling „actieve veredeling" in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap in haar oorspronkelijke samenstelling en de nieuwe Lid-Staten, en tussen de nieuwe Lid-Staten onderling, gedurende de periode waarin in dit handelsverkeer douanerechten worden geheven (PB L 163 van 1974, blz. 17). Voor het Finanzgericht wees verzoekster op de dertiende overweging van verordening nr. 1380/75, welke als volgt luidt:

„overwegende dat de bij deze verordening vastgestelde regeling alleen betrekking kan hebben op produkten die zich binnen de Gemeenschap in het vrije verkeer bevinden; dat de produkten waarvoor een compenserend bedrag wordt toegekend, bovendien van zodanige kwaliteit moeten zijn dat zij onder normale voorwaarden kunnen worden afgezet".

Hieruit zou volgen dat de in deze verordening vervatte regeling enkel geldt voor produkten die zich, anders dan produkten in actief veredelingsverkeer, binnen de Gemeenschap in het vrije verkeer bevinden. Ook in artikel 11 van de verordening wordt onderscheid gemaakt tussen produkten die voor het vrije verkeer zijn bestemd, en andere produkten.

4. Blijkens de beschikking van het Finanzgericht stellen verweerster en interveniënte in het hoofdgeding dat verordening nr. 1515/74 in casu niet van toepassing is, aangezien zij een uitzonderingsregeling zou bevatten voor de overgangsperiode in het handelsverkeer met de nieuwe Lid-Staten. Ook uit de dertiende overweging van verordening nr. 1380/75 zou de toelaatbaarheid van actief veredelingsverkeer niet kunnen worden afgeleid, aangezien onder produkten die zich niet in het vrije verkeer in de Gemeenschap bevinden, slechts die produkten kunnen worden begrepen die niet aan de voorwaarden van artikel 9, lid 2, van het Verdrag voldoen. Een uit een Lid-Staat afkomstig produkt bevindt zich echter in een van de in artikel 9, lid 2, van het Verdrag bedoelde situaties.

5. In zijn verwijzingsbeschikking merkt het Finanzgericht op, dat de vraag of een vergunning voor actief veredelingsverkeer in de intracommunautaire handel met het oog op ontheffing van monetaire compenserende bedragen geoorloofd is, in de betrokken gemeenschapsverordeningen niet uitdrukkelijk wordt geregeld.

Het wijst er bovendien op, dat — anders dan artikel 6, dat betrekking heeft op het handelsverkeer met derde landen — de artikelen 7-15 van verordening nr. 1380/75, die een regeling voor de intracommunautaire handel geven, geen algemene verwijzing bevatten naar de bepalingen betreffende de heffing van douanerechten, waartoe eveneens de nationale bepalingen inzake het actieve veredelingsverkeer kunnen behoren. Artikel 8, lid 5, juncto lid 1, spreekt enkel over de douanevoorschriften in verband met de vaststelling van de hoogte van de monetaire compenserende bedragen. Derhalve rijst de vraag of men a contrario mag concluderen dat de nationale douanevoorschriften niet algemeen van toepassing zijn op het intracommunautaire handelsverkeer.

Het Finanzgericht vervolgt:

„Bovendien lijkt het twijfelachtig of een door een Lid-Staat verleende vergunning voor veredelingsverkeer in de intracommunautaire handel — en daarmee vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen — met zin en doelstelling van bedoelde EEG-verordeningen te verenigen valt. De monetaire compensatie is in

hoofdzaak bedoeld om het effect van de afwijking van de werkelijke wisselkoers der Lid-Staten van de officiële pariteit op de prijzen van bepaalde waren, te compenseren en de handelsprijzen in de valuta der onderscheiden landen te stabiliseren. Onder die doelstelling valt niet slechts de handel in waren die in de staat van invoer in het vrije verkeer komen, doch ook de handel in waren die in de staat van invoer onder toezicht van de douane worden verwerkt en als bestanddeel van andere waren wederom worden uitgevoerd, naar het land van herkomst dan wel naar een andere Lid-Staat . . .

Een ander bezwaar tegen de vrijstelling van de monetaire compensatie door een Lid-Staat op grond van zijn nationale voorschriften betreffende het actieve veredelingsverkeer is gelegen in de omstandigheid dat de uniforme toepassing van het gemeenschapsrecht reeds daardoor in gevaar kan worden gebracht, omdat de nationale voorschriften van de Lid-Staten over het actieve veredelingsverkeer deels aanzienlijke verschillen vertonen (zie de considerans van 's Raads richtlijn van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de regeling ‚actieve veredeling' (PB L 58 van 1969, blz. 1)."

6. De verwijzingsbeschikking is op 13 december 1978 ter griffie van het Hof ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe als gemachtigde, bijgestaan door A. Stockburger, advocaat te Frankfurt/Main. Bij brief van 14 juni 1979 heeft de Commissie het Hof meegedeeld dat zij haar juridisch adviseur P. Gilsdorf en A. Stockburger als gemachtigden heeft aangewezen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Bij beschikking van 28 maart 1979 heeft het Hof besloten de zaak krachtens artikel 95, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering naar de Tweede Kamer te verwijzen.

II — Schriftelijke opmerkingen van de Commissie

Volgens de Commissie kan reeds uit de tekst van de in casu toepasselijke bepalingen van gemeenschapsrecht worden afgeleid, dat in het handelsverkeer tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap in haar oorspronkelijke vorm actief veredelingsverkeer met het oog op ontheffing van monetaire compenserende bedragen niet geoorloofd was: in basisverordening nr. 974/71 van de Raad juncto verordening nr. 2746/72 van de Raad van 19 december 1972 (PB L 291 van 1972, blz. 148) waarbij de eerstgenoemde is gewijzigd, wordt bepaald dat bij alle internationale handelstransacties, of deze nu betrekking hebben op Lid-Staten of op derde landen, monetaire compenserende bedragen worden toegepast (artikel 1, lid 1). Uitzonderingen worden niet gemaakt.

Ook verordening nr. 1380/75, die in de betrokken periode van kracht was en bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 974/71 bevat, noemt geen uitzonderingen op het gebod tot toepassing van monetaire compenserende bedragen op

alle handelstransacties: in artikel 6 worden voor het handelsverkeer met derde landen de bepalingen inzake het heffen van douanerechten of heffingen bij invoer uitdrukkelijk ook op monetaire compenserende bedragen van toepassing verklaard. In titel III, betreffende de toepassing van monetaire compenserende bedragen in het intracommunautaire handelsverkeer, ontbreekt deze verwijzing naar de douanevoorschriften. Alleen een aantal bepalingen uit de douanewetgeving mogen op overeenkomstige wijze worden toegepast.

De Commissie meent dat haar standpunt wordt bevestigd door rechtspolitieke overwegingen. Na verwezenlijking van de Europese douane-unie moest er bij de invoering van het stelsel der monetaire compenserende bedragen op worden gelet dat de noodzakelijkerwijze met de monetaire compensatie verbonden belemmeringen van het vrije goederenverkeer op het oorspronkelijke grondgebied van de Gemeenschap tot een minimum werden beperkt. Herinvoering van het actieve veredelingsverkeer in combinatie met de monetaire compenserende bedragen zou de communautaire wetgever voor de noodzaak hebben gesteld, in de monetaire-compensatieregeling allerlei andere douaneformaliteiten voor het handelsverkeer tussen de oorspronkelijke Lid-Staten in te bouwen. Een dergelijk besluit zou onverenigbaar zijn geweest met artikel 9, lid 1, van het Verdrag.

In de tweede plaats konden volgens de Commissie de regels voor het actieve veredelingsverkeer niet op de monetaire compensatie worden toegepast; men zou nieuwe regels voor de monetaire compensatie hebben moeten vaststellen. De Commissie wijst erop dat de basisrichtlijn van de Raad van 4 maart 1969 (PB L 58 van 1969, blz. 1) enkel betrekking heeft op waren die zich niet in het vrije verkeer in de Gemeenschap bevinden. Zij voegt hieraan toe dat indien de communautaire wetgever de bepalingen van de richtlijn van toepassing had willen maken op de monetaire compensatie tussen de oorspronkelijke Lid-Staten, hij een nieuwe definitie van het begrip vrij verkeer tussen de Lid-Staten had moeten geven, een dergelijke definitie bestaat echter niet.

In de derde plaats merkt de Commissie op dat indien het stelsel van actieve veredeling opnieuw zou zijn ingevoerd in het handelsverkeer tussen de oorspronkelijke Lid-Staten, dit voor alle produkten had moeten gebeuren. Een economische behoefte zou echter hoogstens in die gevallen kunnen bestaan waarin er wel een monetair compenserend bedrag gold voor het basisprodukt, maar niet voor het heruitgevoerde veredelde produkt. Zou echter in dergelijke gevallen een actief veredelingsverkeer met het oog op vrijstelling van monetaire compensatie mogelijk zijn, dan zou dat leiden tot voor de Gemeenschap onaanvaardbare concurrentieverstoringen en benadeling van bedrijven die in het „verkeerde" land zijn gevestigd. In alle gevallen immers waarin wel de basisprodukten uit de oorspronkelijke Lid-Staten, maar niet de daaruit vervaardigde veredelde produkten onder de monetaire-compensatieregeling zouden vallen, zouden grondstoffen uit Lid-Staten met een zwakke valuta een niet meer ongedaan te maken prijsvoordeel hebben ten opzichte van grondstoffen uit Lid-Staten met een sterke valuta — althans wanneer het veredelingsbedrijf in een land met een sterke valuta was gevestigd —, indien zij in aanmerking zouden komen voor actief veredelingsverkeer met het oog op vrijstelling van monetaire compenserende bedragen.

Dat het stelsel van de monetaire compensatie inderdaad ook dient te gelden voor het actieve veredelingsverkeer in de handel met derde landen, volgt indirect uit artikel 1 van verordening nr. 1947/78 van de Commissie van 11 augustus 1978 tot wijziging van verordening nr. 1380/75 (PB L 221 van 1978, blz. 14), waarbij aan artikel 6 van verordening nr. 1380/75 een artikel 6 bis is toegevoegd betreffende de monetaire compensatie bij

actief veredelingsverkeer. In het intracommunautaire handelsverkeer deed dit probleem zich niet voor, om de eenvoudige reden dat daar het actieve veredelingsverkeer als element van de monetaire compensatie niet bestaat.

Ten slotte constateert de Commissie dat de tweede en de derde prejudiciële vraag niet behoeven te worden beantwoord, daar zij slechts zijn gesteld voor het geval het antwoord op de eerste vraag bevestigend zou luiden.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 21 juni 1979 heeft de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Gilsdorf als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft tezelfder terechtzitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 6 oktober 1978, ingekomen ten Hove op 13 december 1978, heeft het Finanzgericht Münster krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1. Was het op 8 september 1975 in beginsel met het gemeenschapsrecht, en wel met name met verordening (EEG) nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 (PB L 106 van 1971, blz. 1) en verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 (PB L 139 van 1975, blz. 37) verenigbaar, dat een Lid-Staat van de Gemeenschap — in haar oorspronkelijke samenstelling — op grond van zijn eigen voorschriften betreffende het actieve veredelingsverkeer (in casu: paragrafen 47 e.v. van het Zollgesetz van de Bondsrepubliek Duitsland juncto paragraaf 2, lid 1, van het Abschöpfungserhebungsgesetz van 1962) in het handelsverkeer binnen de Gemeenschap waren die zich in een andere Lid-Staat in het vrije verkeer bevonden en waarover naar gemeenschapsrecht bij invoer monetaire compenserende bedragen moeten worden geheven, van deze compenserende bedragen vrijstelt op voorwaarde dat de waren in de invoerende Lid-Staat niet in het vrije verkeer worden gebracht, doch onder toezicht van de douane worden verwerkt en als bestanddeel van andere waren wederom naar het land van herkomst dan wel naar een andere Lid-Staat worden uitgevoerd?

2. Zo ja, was de vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen ook met het gemeenschapsrecht verenigbaar, wanneer het nationale recht (in casu: paragraaf 47, lid 2, van het Duitse Zollgesetz) ze afhankelijk stelt van een prealabele discretionaire beslissing van de douane betreffende de betrouwbaarheid van degene die tot veredeling overgaat?

3. Zo ja, was de vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen ook met het gemeenschapsrecht verenigbaar, wanneer het nationale recht (in casu: paragraaf 48, lid 2, van het Duitse Zollgesetz) ze afhankelijk stelt van een prealabele afweging — door de douane — van de belangen van degenen die tot veredeling overgaan, tegen die van de binnenlandse fabrikanten van het land van invoer?"

2 Deze vragen zijn gerezen in een geschil tussen de Duitse douane en een Duitse firma die in 1975 geen vergunning kreeg voor actief veredelingsverkeer van suiker die zij uit Frankrijk invoerde ter vervaardiging van soepbereidingen welke naar Frankrijk en België zouden worden uitgevoerd. Het verzoek om vergunning voor actief veredelingsverkeer was gedaan om te bereiken dat de suiker bij invoer zou zijn vrijgesteld van monetaire compenserende bedragen, zulks met het oog op de omstandigheid dat bij de uitvoer van het eindprodukt ook geen monetaire compenserende bedragen zouden worden toegekend.

3 Bij de beantwoording van de gestelde vraag moet in de eerste plaats worden gelet op de bepalingen van verordening nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen (PB L 139 van 1975, blz. 37), die volgens artikel 21 ervan op 1 juni 1975 in werking is getreden.

4 De toepassing van de monetaire compenserende bedragen in het handelsverkeer met derde landen is geregeld in titel II (artikel 6) van de verordening, de toepassing in het intracommunautaire handelsverkeer in titel III (artikelen 7 tot en met 15). Terwijl volgens artikel 6 de bepalingen betreffende het heffen van douanerechten van toepassing zijn op monetaire compenserende bedragen in het handelsverkeer met derde landen, ontbreekt een overeenkomstige bepaling in titel III. Voor het intracommunautaire handelsverkeer gelden enkel een aantal specifieke douanevoorschriften, doch daartoe behoren niet de voorschriften inzake het actieve veredelingsverkeer.

5 Dit resultaat van de letterlijke uitlegging van de bepalingen beantwoordt aan de bedoelingen van de wetgever. De vertegenwoordiger van de Commissie heeft tijdens de procedure voor het Hof verklaard, dat de Commissie, nadat het actieve veredelingsverkeer door de verwezenlijking van de douane-unie in het intracommunautaire handelsverkeer zijn bestaansrecht had verloren, erop had toegezien dat deze regeling bij de instelling van de monetaire compenserende bedragen niet opnieuw zou worden ingevoerd. Bovendien blijkt uit artikel 2 van richtlijn nr. 69/73 van de Raad van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de regeling „actieve veredeling" (PB L 58 van 1969, blz. 1), dat deze regeling niet geldt voor goederen die zich in de Lid-Staten in het vrije verkeer bevinden. Had men dit veredelingsverkeer in het kader van de monetaire compenserende bedragen opnieuw willen invoeren, dan zou men daarvoor bijzondere bepalingen hebben moeten vaststellen.

6 Voorts heeft de Commissie opgemerkt dat in een situatie als de onderhavige het economisch niet echt noodzakelijk is de importeur vrijstelling van de monetaire compenserende bedragen te verlenen, aangezien het beleid van de Commissie erop is gericht ook op afgeleide produkten monetaire compenserende bedragen toe te passen wanneer de invloed van de onder deze regeling vallende grondstoffen een redelijke drempel overschrijdt.

7 Derhalve dient op de eerste vraag te worden geantwoord, dat de bepalingen van verordening nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen, aldus moeten worden uitgelegd, dat een Lid-Staat uit een andere Lid-Staat ingevoerde waren die zich aldaar in het vrije verkeer bevonden, niet op grond van nationale bepalingen inzake actieve veredeling mag vrijstellen van de monetaire compenserende bedragen in het intracommunautaire handelsverkeer.

8 Gezien het antwoord op de eerste vraag, behoeven de tweede en de derde vraag niet te worden beantwoord.

Kosten

9 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

uitspraak doende op de door het Finanzgericht Münster bij beschikking van 6 oktober 1978 gestelde vragen, verklaart voor recht:

De bepalingen van verordening nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975 houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen, moeten aldus worden uitgelegd, dat een Lid-Staat uit een andere Lid-Staat ingevoerde waren die zich aldaar in het vrije verkeer bevonden, niet op grond van nationale bepalingen inzake actieve veredeling mag vrijstellen van monetaire compenserende bedragen in het intracommunautaire handelsverkeer.

Mackenzie Stuart Sørensen Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 juli 1979.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Tweede Kamer
A. J. Mackenzie Stuart

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL G. REISCHL VAN 21 JUNI 1979 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Met betrekking tot de prejudiciële vragen van het Finanzgericht Münster, waarover alleen de Commissie van de Europese Gemeenschappen schriftelijke en mondelinge opmerkingen heeft gemaakt, kan volgens mij worden volstaan met de opmerking dat ik de argumenten

1 — Vertaald uit het Duits.